

MICHAUX, Henri. *Un certain Plume*. Paris : Gallimard, 1938. (MICHAUX, Henri. *L'Espace du dedans*. Paris : Gallimard, 1996.)

MICHAUX, Henri. *Nějaký Pápěrka*. Přel. Václav Jamek. In *Prostor uvnitř*. Praha : Mladá fronta, 2000.

MICHAUX, Henri. *Jistý Plume*. Přel. Patrik Ouředník. Praha : Volvox Globator, 1995.

II

Plume au restaurant

II

Pápěrka v restauraci

II

Plume v restauraci

P. déjeunait au restaurant, quand le maître d'hôtel s'approcha, le regarda sévèrement et lui dit d'une voix basse et mystérieuse : "Ce que vous avez là dans votre assiette ne figure pas sur la carte."

Pápěrka obědval v restauraci, vtom k němu přistoupil vrchní, přísně na něho pohleděl a tichým, tajemným hlasem pravil: „To jídlo, co máte na talíři, není v jídelním lístku.“

Plume obědval v restauraci, když vtom k němu přistoupil vrchní, přísně si jej změřil a pravil tichým, tajemným hlasem: „To, co máte na talíři, není na jídelním lístku.“

P. s'excusa aussitôt.

Pápěrka se okamžitě omluvil.

Plume se okamžitě omluvil.

– Voilà, dit-il, étant pressé, je n'ai pas pris la peine de consulter la carte. J'ai demandé à tout hasard une côtelette, pensant que peut-être il y en avait, ou que sinon on en trouverait aisément dans le voisinage, mais prêt à demander tout autre chose si les côtelettes faisaient défaut. Le garçon, sans se montrer particulièrement étonné, s'éloigna et me l'apporta peu après et voilà...

No, víte,“ řekl, „v tom spěchu jsem totiž do jídelníčku ani nenahlédl. Poručil jsem si jen tak nazdařbůh kotletu, říkal jsem si, třeba ji budou mít, a když ne, donesou ji odvedle, ale byl bych si klidně dal něco jiného, pokud by se kotlety nepodávaly. Číšník se nijak zvlášť nedivil, odešel a za chvíli se vrátil s kotletou, takže...

„Víte,“ řekl, „pospíchal jsem a na jídelní lístek jsem se vlastně nepodíval. Nazdařbůh jsem objednal kotletu, říkal jsem si, kotlety budou mít, a pokud ne, jistě najdou nějakou v sousedství. Ujišťuji vás, že jsem byl ochoten objednat si něco jiného, pokud by se kotlet z jakéhokoli důvodu nedostávalo. Číšník přijal objednávku, aniž by projevil překvapení, a za chvíli mi kotletu přinesl...

Naturellement, je la paierai le prix qu'il faudra. C'est un beau morceau, je ne le nie pas. Je le paierai son prix sans hésiter. Si j'avais su, j'aurais volontiers choisi une autre viande ou simplement un œuf, de toute façon maintenant je n'ai plus très faim. Je vais vous régler immédiatement.

Zaplatím samozřejmě příslušnou cenu. Nepopírám, je to pěkný kousek. Milerád za něj zaplatím, co stojí. Kdybych to byl věděl, objednal bych si beze všeho nějaké jiné maso nebo třeba jen vajíčko, stejně už mě hlad přešel, hned mi přineste účet.“

Přirozeně vám ji řádně zaplatím. Je to hezký kousek, naprosto s vámi souhlasím. Zaplatím, co si za ni řeknete. Kdybych věděl, jak se věci mají, objednal bych si samozřejmě něco jiného, jiné maso nebo i vajíčka, stejně už mě přešel hlad. Ostatně, zaplatím vám hned.“

Cependant, le maître d'hôtel ne bouge pas. P. se trouve atrocement gêné. Après quelque temps relevant les yeux... hum! c'est maintenant le chef de l'établissement qui se trouve devant lui.

Ale vrchní se ani nehne. Pápěrkovi je to příšerně trapné. Po chvíli vzhledne... hu! Stojí nad ním sám šéf podniku.

Avšak vrchní stojí bez pohnutí. Plumovi je trapně. Po chvíli zvedne oči... ach! U stolu stojí ředitel podniku.

P. s'excusa aussitôt.

Pápěrka se okamžitě omluvil.

Plume se okamžitě omluvil.

– J'ignorais, dit-il, que les côtelettes ne figuraient pas sur la carte. Je ne l'ai pas regardée, parce que j'ai la vue fort basse, et que je n'avais pas mon pince-nez sur moi, et puis, lire me fait toujours un mal atroce. J'ai demandé la première chose qui m'est venue à l'esprit, et plutôt pour amorcer d'autres propositions que par goût personnel. Le garçon sans doute préoccupé n'a pas cherché plus loin, il m'a apporté ça, et moi-même d'ailleurs tout à fait distrait je me suis mis à manger, enfin... je vais vous payer à vous-même, puisque vous êtes là.

„Nebylo mi známo,“ řekl, „že kotletu nemáte na jídelním lístku. Nedíval jsem se do něj, jsem totiž trochu slabozraký, bohužel jsem si zapomněl doma cvikr, a pak, čtení mě vždycky strašlivě namáhá. Objednal jsem si to první, co mě napadlo, ne že by mi zrovna to nějak osobně chutnalo, jen jsem to tak nadhodil s tím, že z toho třeba vzejde nějaká jiná nabídka. Ale číšník byl zřejmě roztěkaný, už se dál nestaral, přinesl mi tohle, a já koneckonců, byl jsem taky roztěkaný, pustil jsem se do jídla, prostě... tak já bych to zaplatil rovnou vám, když už jste tady.“

„Nevěděl jsem,“ vysvětluje, „že kotlety nejsou na jídelním lístku. Nedíval jsem se, zrak se mi horší, a neměl jsem u sebe cvikr, a tak jako tak mě ze čtení bolívá hlava. Požádal jsem o první věc, která mě napadla, spíš abych vybídl číšníka k nějakému jinému návrhu než z nějaké osobní preference. Číšník byl zřejmě zaneprázdněn, nic neřekl, odešel a přinesl mi kotletu, a já se pustil víceméně roztržitě do jídla... Zaplatím přímo vám, když už jste tady.“

Cependant, le chef de l'établissement ne bouge pas. P. se sent de plus en plus gêné.

Comme il lui tend un billet, il voit tout à coup la manche d'un uniforme ; c'était un agent de police qui était devant lui.

Ale šéf podniku se ani nehne. Pápěrkovi je to čím dál trapnější. A jak mu podává bankovku, najednou vidí rukáv uniformy; stál nad ním policista.

Avšak ředitel stojí bez pohnutí. Plumovi je čím dál trapněji. Ve chvíli, kdy podává řediteli bankovku, povšimne si rukávu uniformy. U stolu stojí policista.

P. s'excusa aussitôt.

Pápěrka se okamžitě omluvil.

Plume se okamžitě omluvil.

– Voilà, il était entré là pour se reposer un peu. Tout à coup, on lui crie à brûle-pourpoint : "Et pour Monsieur? Ce sera...?" – "Oh, un bock", dit-il. "Et après?" cria le garçon fâché ; alors, plutôt pour s'en débarrasser que pour autre chose : "Eh bien, une côtelette."

To je tak, vlastně si přišel jen trochu oddechnout. A najednou mu třeskně do uší: „A pánovi? Co to bude...?“ – „No... malé pivo.“ – „A dál?“ křikl zlostně číšník. A tak on, spíš aby už se ho zbavil, nic jiného v tom nebylo: „Tak třeba kotletu.“

Vešel do restaurace, aby si trochu odpočinul. Najednou mu za zády někdo vykřikl: „A vy? Co si dáte? – „E... pivo.“ – „A k jídlu?“ vykřikl rozzlobeně číšník. A on, aby se ho zbavil: „Třeba kotletu...“

Il n'y songeait déjà plus, quand on la lui apporta dans une assiette ; alors, ma foi, comme c'était là devant lui...

Málem už na ni zapomněl, a vtom ležela před ním na talíři; a tak když už mu ji přinesli...

Už na to ani nemyslel, když mu přinesli na talíři kotletu, no a když už ji měl před sebou...

– Écoutez, si vous vouliez essayer d'arranger cette affaire, vous seriez bien gentil. Voici pour vous.

„Poslyšte, kdybyste se to pokusil nějak urovnat, moc byste mi tím pomohl. Tohle je pro vás.“

„Kdybyste byl tak laskav a tu trapnou záležitost mohl nějak vyřídit... Nate, to je pro vás.“

Et il lui tend un billet de cent francs. Ayant entendu des pas s'éloigner, il se croyait déjà libre. Mais c'est maintenant le commissaire de police qui se trouve devant lui.

A strká mu stofrankovou bankovku. Když uslyšel, jak se kroky vzdalují, myslel si, že vyvázl. Ale teď už nad ním stojí policejní komisař.

A podává mu stofrankovku. Načež uslyší vzdalující se kroky a domnívá se, že je volný. Ale ne – u stolu sedí policejní komisař.

P. s'excusa aussitôt.

Pápěrka se okamžitě omluvil.

Plume se okamžitě omluvil.

[...]